

BEST!



Bergmann Magne luftbåren spiller med tangentialarm:
Et rettlinjjet, luftig svev med 20 i stil. Ingen over, ingen ved siden.



« Om du hører til blant dem som får hjertebank av virkelig estetisk gjennomførte ting, være seg møbler, biler, kunst eller annet, er det bare å ha blodtrykksmedisinene klare. Bergmann Magne er der oppe blant de vakreste av dem. Den audiofile verdens Porsche 911. »

Det er vel ingen grunn til å legge skjul på at Bergmann Magne, her i oppgradert versjon, er en av de aller vakreste platespillerne jeg vet om. Har man en forkjærlighet for klassisk, skandinavisk, og da særlig dansk design fra omkring midten av forrige århundre, kan jeg vanskelig tenke meg at det finnes noe flottere. Om Hans Wegner og Arne Jacobsen hadde gått sammen om å tegne en platespiller, hadde den sett sånn ut.

FORM, FUNKSJON OG YTELSE

Her er både form og funksjon likeverdige i et nedtonet, nesten organisk vakkert hele, og den silkematte finishen oser gjennomført kvalitet. Om du hører til blant dem som får hjertebank av virkelig estetisk gjennomførte ting, være seg møbler, biler, kunst eller annet, er det bare å ha blodtrykksmedisinene klare. Bergmann Magne er der oppe blant de vakreste av dem. Den audiofile verdens Porsche 911.

Jeg har sagt det før og sier det igjen. Ingen formgir så organisk og vakkert som danskene.

Vi har testet forrige generasjon Bergmann Magne for noen år siden. Her snakker vi om siste versjon av samme modell. Oppgraderingene består i følge importøren av en bedre motorstyring og tyngre og bedre dempet plint.

Når det dreier seg om signifikante forbedringer på en platespiller vi fra før av betrakter som en av de overlegent beste vi kjenner til, er det helt selvføl-

gelig med en oppdatert omtale, selv om den ikke blir så omfattende som forrige gang. (Fidelity 61, kan lastes ned gratis på audiofidelity.no)

Som de fleste vel har forstått, skriver ikke overskriften seg fra en tur på Frognerbadet.

Den omhandler derimot et par driftsprinsipper. Bergmann Magne forholder seg nemlig til luft på en annen måte enn de fleste andre platespillere.

Armen er luftlagret, tallerkenen har et luftassistert komposittlager. Dermed unngås vibrasjoner, lagerstøy, motstand og andre problemer som man uunngåelig må forholde seg til med mer konvensjonelle platespillere.

Og det er først når disse problemene elimineres at man forstår hva de kan bidra med i totallyden.

**« Den hadde en ro
og en luftighet som
tangerer det som har
vært innom av kilder
i referanseriggen.
Og da mener jeg
ganske bestemt alt. »**

LYDEN AV EN RETT LINJE

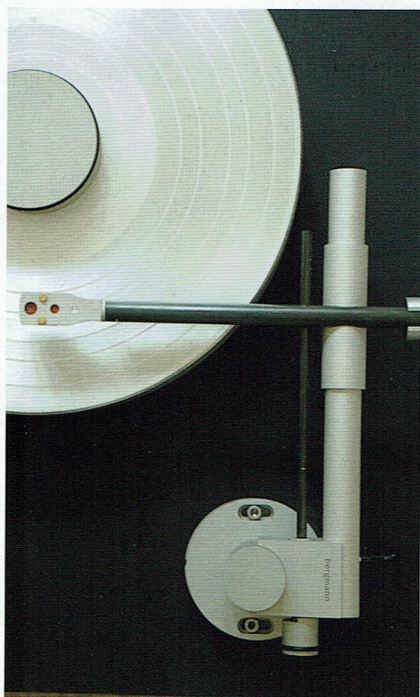
Lyden av Bergmann Magne påmontert redaktørens Shinon Boron limited edition hadde noe ganske ekstremt ved seg. Den hadde en ro og en luftighet som tangerer det som har vært innom av kilder i referanseriggen. Og da mener jeg ganske bestemt alt.

Hurtigheten og graden av detaljering var til å miste pusten av Du hører utklingningen og instrumentenes egenart og karakter avtegnet med en selvfølgelig presisjon. Som om alt annet blir et fånyttets forsøk på naturlighet. Her puster, lever, gløder og vibrerer musikken i større grad enn på det aller meste andre man kan avspille et fonogram på.

Er man virkelig glad i musikk og har et nært forhold til hvordan den er bygget opp gjennom komposisjon, arrangement, orkestrering og instrumentbruk blir slike ting, selv om de kanskje virker små for noen, både vanedannende og befriende musikalsk signifikante.

Da vi spilte «Satchmo plays King Oliver» på den for oss i redaksjonen helt ubetalelig navngitte labelen Audio Fidelity, en plate vi har spilt utallige ganger på like utallige platespillere, var lyden preget av en helt bemerkelsesverdig timing og renhet. Som om et slør var fjernet mellom utøveren, som jo har vært død i noen tiår, og vi som lyttet. Jeg vet det er en floskel, men denne gangen kom jeg ikke utenom å bruke den.

Ørsmå detaljer som før var knapt hørbare, tok nå sin del av oppmerksomheten og bidro til å fargelegge opplevel-



sen. Bassen hadde en ganske utrolig stoffelighet og substans, og ikke minst var den oppløst hele veien ned. Plutselig var dette opptaket så levendegjort at vi måtte spille det tre ganger etter hverandre. Gudene skal vite at fortidens lydteknikere, du vet de som virket da slikt ble sett på som en kunstart omtrent, hadde et og annet triks i ermet som er gått tapt blant nåtidens digitalt innfødte miksebordryttere. Dette låt hinsides bra!

EKSPLOSIVT NATURLIG

Transientvilligheten var av en så overveldende karakter at det ble mye gåsehud. Denne spilleren er seriøst lynrask!

Dynamisk, og da både på mikro- og makronivå var det referanseklasse. Rickie Lee Jones eksplosive "Girl at her volcano" er svært krevende både dynamisk og sporingsmessig, og aldri har jeg hørt denne, som er en av mine favorittplater, gjengitt med en så stor grad av uanstrengt selvfølghet som her.

Den pikeaktige, såre stemmen, som ikke akkurat mangler nivå i toppen, og derfor er litt av en jobb å gjengi helt rent, var energisk, intens, umekanisk og helt fri for vreg.

De ganske voldsomme utsvingene i "Under the boardwalk" var små eksplosjoner av stoffelig, klangrik musisering. Alt ble gjengitt med en overveldende følelse av at dette bare var barnemat for Bergmann Magne. Den spiller rett og slett med en helt overlegen grad av uanstrengt naturlighet. Det er lyden av en fremførelse, ikke en avspilling.

KOSTBAR, MEN RIMELIG

Selv om over hundre tusen kroner er mye for en platespiller, tror jeg virkelig dette kan vise seg å være high-end for evigheten. Markedet er fullt av utstyr til tøysepriser som tangerer prisen for en bondegård eller en fjerdedels statsbudsjett. I den virkeligheten leverer altså Bergmann en springskalle av en ekstremitetsplatespiller, og viser effektivt finger'n til et vell av oligarkprisede boreriggaktige konstruksjoner. I den grad et høyt priset high-end-produkt kan sies å være kundevennlig prissatt, tror jeg at jeg må gå så langt som til å påstå at Bergmann Magne setter standarden.

Det er den beste platespilleren jeg har hørt til dags dato. Intet mindre. Det gjør den kostbar, men likevel rimelig, for egentlig er det overraskende at denne ytelsen kan fås til denne prisen.

Det gjør det jo ganske sentralt å spørre seg om disse prinsippene, tangensial avspilling av vinylen, med potensiale for

langt mindre feilsparing og vinkelfeil lik null, luftlagring av arm med kun pickup som egentlig kontaktpunkt mellom rille og platespillerverk, samt en tallerken som svever på et luftlag, faktisk viser at det er veien å gå.

Vel, det er ting som tyder på at de støykildene- og banene som man da fjerner, gjør at det man sitter igjen med er et lydbilde som er ekstremt tro mot det signalet som faktisk finnes i rillene, og avspiller dette med uhyre lavt støygulv, voldsom oppløsning og enorm musikalitet, åpenhet, klangrikhet og dynamikk.

Det er veldig vanskelig å si hva oppgraderingen av Magne faktisk har ført til, men subjektivt vurdert og filtrert mot et ikke helt pålitelig audiominne forekommer det meg at denne nye versjonen spiller med et større, dypere fundament og har en enda større grad av ro.

FORSØK PÅ EN KONKLUSJON

Den forrige versjonen var forbløffende bra og voldsomt imponerende i den grad at det er en av lytteseansene i redaktørens stue jeg ikke har glemt. Denne gangen var det som om skruen var skrudd til et par runder til. Mer av alt. Ikke mye mer, men nok til at det ble en enda mer uforglemmelig seanse.

Så da trenger jeg vel ikke skrive det med stort større bokstaver, vel? Intenst og dypt anbefalt!

Pris med tangentialarm: NOK 99.900
Importør: Norsk AudioTeknikk

« Transientvilligheten
var av en så over-
veldende karakter at
det ble mye gåsehud.
Denne spilleren er
seriøst lynrask! »

